

Митю. За толкозъ... нито хората.

Х. Коста. И тъй, *ефендимисъ*, да н' са простира; запоядайте утрѣ за прѣстень... и — въ недѣля вѣнчило.

Митю. Таърдѣ добрѣ.

Злата. Хаджи?...

Х. Коста. Ти мълчи тамъ.

Митю. Дѣто ще рече утрѣ безъ друго...

Х. Коста. *Еветъ*, же ви чакамъ.

Митю (*като става*) Благодарѣ ви. Сбогомъ [*излиза*].

Х. Коста. *Саадетленъ*.

Злата. [*очудено като са кръсти*] Боже господи! — Бе хаджи, хичъ да бжде работа ли й тѣзъ? Момичето го нѣма никакъ на сърдце, — на ли ти казахъ?

Х. Коста. Ако слушамъ азъ тебе и момичето, трѣба да съберж дѣ що има чапкъни и да дигнж байрякъ, *анаджиму* — Нѣмашъ срама, ти коджа жена да са разиграшъ снощи като една маймуна.

Злата. Какъ шяла съмъ, хаджи... не е истина... азъ сеиръ струвахъ. Салъ на свършеніе сички са заловихъ на хоро, поканихъ и мене, па и азъ... за хатъръ завъртахъ са два три пѣтя, колкото да не рекжтъ, че съмъ ходулка.

Х. Коста. Да не рекжтъ че си ходулка а? трѣбаше да оставишъ дѣщеря си да са преграща съ онзи чапкънинъ, па... тя не стига, ами и ти коджа вѣщица...

Злата. Кой ти каза? Райчю ли? — Той та лъжи, хаджи.

Х. Коста. Бе ти съсъ този си маймунски умъ кжщата ми резилъ маскара же сторишъ, *анаджиму*.

Злата. Не е истина, хаджи, не вѣрвай.

Х. Коста. Да не вѣрвамъ а? гаче не та знаѣж каква стока си.

Злата. Мене, дѣто съмъ ти са нарекла ступанка, не вѣрвашъ, а вѣрвашъ единъ слуга, дѣто ходи да та лъжи.

Х. Коста. (*гнѣвно*) Ступанка а? ... ступанка!

Злата. Виждамъ азъ... ти мене да бѣше ма обичялъ, както трѣба единъ мжжъ да обичя жената си, не шяше да ми хортувашъ се тъй на пукъ.

Х. Коста. (*сърдито*) Да та обикнжтъ тебе дяволитѣ (*излиза*).

Злата. (*сама като дава тифла съ дѣтѣ си ржцѣ отъ по-дирѣ му*) Ухъ, токо! да не ми станяше мжжъ! такъвзи мжжъ кучета да го вѣджтъ — печило и пражило. — Играла съмъ —